

Violeta Rid
Kako se
kaže
Volim te

Prevela
Gordana Mihajlović

■ Laguna ■

Naslov originala

Violeta Reed

“YO TAMBIÉN“ NO ES TE QUIERO

Copyright © 2023 Violeta Reed

Copyright © Penguin Random House Grupo Editorial
S.A.U., 2023, Barcelona

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Svima onima koji doživljavaju knjige kao svoju kuću,
nadam se da ćete ovde pronaći utočište ako vam je potrebno.*

I svim urednicama ovoga sveta

(a naročito Mariji),

jer vi ste takođe deo magije

Muzika je nešto trajno u mom životu i bila je izvor nadahnuća za ovu priču, tako da vam ovde dajem plej-listu.

Kako se kaže VOLIM TE

Rakel

You're on Your Own, Kid – Taylor Swift

Mastermind – Taylor Swift

Fallin' All in You – Shawn Mendes

Nothing New – Taylor Swift ft. Phoebe Bridgers

Miedo – Amaia

Vil

Vienna – Billy Joel

The House of the Rising Sun – The Animals

Happy Accidents – Saint Motel

Hold My Girl – George Ezra

She's A Rainbow – The Rolling Stones

The Loneliest – Maneskin

Hasta perder el control – La Casa Azul

Oboje

About You – The 1975

Till Forever Falls Apart – Ashe ft. FINNEAS

Karma – Taylor Swift

House of the Rising Sun – Jeremy Renner

Leave Before you Love Me – Marshmello ft. Jonas Brothers

Ostale pesme koje se pojavljuju u knjizi:

Stand by Me – Charming Horses Deep Mix

Footloose – Kenny Loggins

JEZIČAV (prid.):

1. Osoba koja ne zaklapa usta.
2. Muškarac koji se lako izlance zato što je sujetan.
3. Vilijam Anderson, glavni junak ovog romana.

Prolog

Sliku Empajer stejt bildinga zamenjuje slika Rokfelerove zgrade dok glas u pozadini najavljuje ulazak Džimija Falona, koji utrčava u studio. Publika ustaje da bi ga dočekala gromoglasnim aplauzom a on uzvraća pozdravom i osmehom.

– Dobro došli svi koji ste ovde, kao i oni što nas gledaju kod kuće!
– uzvikne voditelj. – Baš je teško vratiti se na posao posle praznika, zar ne? Polovina je januara, ali nikad nije kasno da poželimo... srećnu novu godinu! – Uvuče ruku u džep i baci pregršt konfeta uvis.

Gledaoci opet pljeskaju a on se nakloni i sedne za sto.

– Kao što smo najavili pre nekoliko sedmica, prvi ovogodišnji gost u emisiji *The Tonight Show* jedan je od najprodavanijih pisaca u našoj zemlji. – Džimi zastane kad se začuju ovacije prisutnih. Uzbuđeno digne glas i kaže: – Pre dva meseca je izašla njegova najnovija knjiga. Siguran sam da je *Zaveštanje zvezda* poklon koji su mnogi od vas pronašli ispod jelke za Božić. Danas je u direktnom prenosu s nama pisac koji je uneo prevrat u svet epske fantastike sagom *Gnev zvezda!* – Ustaje i pruža ruku ulevo pa uzvikne: – Molim vas, pozdravimo toplom dobrodošlicom... Vilijama Andersona!

Još nije ni izgovorio ime do kraja a aplauzi i vika publike postaju zaglušujući. Oduševljenje prisutnih kao da se pomešalo i napravilo atmosferu koja se može opisati jedino kao vesela i živahna.

Kamera se pomera u istom pravcu i drugi muškarac ulazi u studio. Vilijam zastane da mahne i nasmeši se mnoštvu okupljenom tu da bi ga videlo. Na sebi ima crno odelo i belu košulju sa raskopčanim prvim dugmetima. Izgleda besprekorno.

Voditelj prilazi da se rukuje i naposletku se prijateljski zagrlje. Džimi se vrati na svoje mesto a gost sedne desno od njega.

– Hvala ti što si došao.

– Hvala tebi što si me pozvao – odgovara Vilijam. Njegov hrapavi glas zvuči smireno.

– Poslednji put si došao ovde da predstaviš svoju četvrtu knjigu, *Ljubičasti plamen*, koja je kroz dva-tri meseca dobila nekoliko nagrada, među njima i Svetsku nagradu za najbolji roman epske fantastike. Šta čovek oseća posle toga?

– Pa... ne znam najbolje šta da ti kažem. To se dogodilo pre godinu i po, i mislim da se još privikavam na to.

Džimi stavlja poslednju Andersonovu knjigu na sto govoreći:

– Danas si ovde da bi nam pričao o završnoj knjizi sage. – Kamera hvata u prvi plan *Zaveštanje zvezda*. – Neka je sa srećom!

Vilijam zahvaljuje. Osmeh od uva do uva koji mu krasi lice pokazuje da je zadovoljan svojom tvorevinom.

– Ova knjiga... – Džimi pažljivo gladi hrbat. – Dva meseca se nalazi na vrhu najprodavanijih naslova *Njujork tajmsa*. Samo u Sjedinjenim Državama je prve nedelje prodato više od sedamdeset hiljada primeraka.

Ovacije su toliko gromke da je voditelj primoran da načas prekine govor. Kad se opet oglasi, melje kao navijen:

– Tvoji romani su prevedeni na više od trideset jezika. Na svetskom nivou si prodao dvadeset miliona primeraka. Čestitam, Vile! Plasiraćeš sagu u velikom stilu. – Ovlaš ga potapše po ruci. – Kako se osećaš kad čuješ sve ove podatke?

– Neobično – priznaje pisac nakon što je odvagao šta da odgovori. – Veoma sam zadovoljan, kraj je veoma uzbudljiv, ali teško mi pada da se oprostim s likovima. Prvi put kad sam stvorio sliku Rijanon u glavi – kažiprstom se kucne po desnoj slepoočnici – imao sam sedamnaest godina. – Smireni glas poprima nijansu u

kojoj se opaža nostalgija. – Sad mi je trideseta i osećam da sam odrastao i sazreo s njom. I nekako je bolno zato što je kucnuo čas da se oprostim s dobrom prijateljicom.

Saosećajni uzdasi publike preplavljaju studio. Pisac prinosi ruku grudima i zahvalno gleda tribine.

– Kao ljubitelj sage mogu samo da ti potvrdim ono što već znaš, a to je da je ovde unutra obavljen neverovatan posao. – Džimi opet podigne knjigu i pokazuje je kameri. – Stvoreni ambijent, priča... sve je senzacionalno. Čitajući je, neprestano sam pomišljao: kako je moguće da je ljudsko biće sposobno da stvori sve ovo? – Njegov glasa odaje jasno divljenje. Opet spusti knjigu na sto i produži: – To kod mene izaziva veliku znatiželju, Vile. Ideje... da li ti nadolaze same? u snovima? dolaziš li iz budućnosti i već znaš da će se ovo dogoditi ljudskom rodu za sto godina?

Gledaoci se smeju dosetki, kao i Vilijam.

– Pomalo od svega toga – odgovara veselo. – Najčešće mi inspiracija dolazi kad izađem da trčim... Priznajem da se najbolje ideje javljaju kad mi sveska nije pri ruci. – Dok govori, vadi telefon iz džepa sakoa. – Obično uzmem telefon, kao nekakav ludak, i ubeležim sve što mi navire u misli da ne bih zaboravio. – Završava u isto vreme dok se pretvara da pomamno kuca u svom telefonu i opet se čuje smeh.

– Neko reče da si maločas stigao na Menhetn...

Vilijam potvrdi i pogleda na sat pa odgovori:

– Sleteo sam pre tri sata. Imam užasan džet-leg. Verovatno ću zaspati na ovom veoma udobnom kauču. – Još malo se ispruži na mekanom sedištu marinskoplave boje.

– Hoćeš li da ti donesemo jastuk i pokrivač? – upita Džimi.

Čuvši te reči, pisac se grohotom nasmeje i potvrdi.

Njegovo lice u krupnom planu pokazuje koliko je umoran. Iako su ga verovatno našminkali, opaža se da su mu podočnjaci pomalo upali. Upravo u tom trenutku, kao da čita misli gledalaca, Vilijam se suzdrži da ne zevne, i oči mu se zbog toga zamute. Protrese glavom dva-tri puta, a Džimi ga upita:

– Odakle dolaziš?

– Iz Londona. Sa *Fantazikona*, to je Evropska konvencija romana epske fantastike.

– Čuo sam da si tamo s fanovima podelio zgodu koja ima veze s Roshultom. – Džimi se nehotice osmehe. – Odakle ti inspiracija za ime tog negativca?

Vilijam se nasmeje pa odgovori.

– Roshult je ime teretnih kolica u *Ikei*. Zapravo, Songesand, Frede, Eker – dok nabraja loše momke, podiže palac, kažiprst i srednji prst. – Svi loši momci koji su se pojavili u sagi nose imena švedskih komada nameštaja.

Gledaoci se valjaju od smeha.

– Ne verujem ti – uzvraća Falon svojim karakterističnim tonom obojenim humorom. – Zašto?

– Kad sam se doselio ovamo da studiram na univerzitetu i morao da opremim sobu nameštajem, iznajmio sam kombi i otišao u *Ikeu* u Bruklinu. – Prstom pokazuje udesno. – Kupio sam sve što mi je trebalo i doneo u stan. – Zastane i nasmeje se samo on. – Montiranje tog nameštaja bilo je prava noćna mora. – Vilov prestravljen izraz lica zasmee publiku. – Počeo sam da sastavljam krevet oko sedam predveče i završio u dva posle ponoći. Sećam se da sam se, u trenutku fizičke agonije, zabezeknuo gledajući reč „Songesand“ napisanu na kutiji. I bilo mi je jasno kao dan: jedan od negativaca iz mog budućeg romana mora da nosi to ime.

Prisutni eksplodiraju od smeha, a Džimi prestaje da se smeje tek posle nekoliko sekundi.

– Bio si na turneji otkako je roman izašao, zar ne?

– Da, mislim da sam napravio pauzu samo da bih proveo praznik s porodicom. – Vilijam protrlja lice pa nastavi: – Ovo je prvi put da idem na tako veliku turneju, ali završetak sage nije mogao proteći drugačije. Neverovatno je kad ti fanovi kažu da im se knjiga dopala ili da im je pravila društvo u teškom trenutku. Taj osećaj se ne može opisati. Umoran sam, ali sam prvi put posetio prekrasna mesta kao što su Čile i Peru, i veoma sam zahvalan zbog toga.

Voditelj potvrdi i protegne se da bi ga potapšao po ruci:

– Imaš li želju da odeš na odmor?

Vilijam odrično odmahne glavom i kategorično odgovori:

– Ne. Zapravo, radio sam u avionu. Nova knjiga me izuzetno motivise.

– „Nova knjiga“? – Džimi podigne glas i potapše ga pre nego što odstupi.

Ekskluzivna vest koju je Vilijam saopštio je prava senzacija i nakon nekoliko časaka voditelj mu to stavlja do znanja.

– To je spektakularna vest! – Gledaoci pljeskaju toliko glasno da je teško razumeti šta Džimi zatim izgovara. – Taj roman... ima li veze sa sagom?

– Ne verujem da bi se mom uredniku dopalo da vama pre njega ispričam o čemu se radi u mojoj sledećoj priči.

– Sačekaj, tvoj urednik... još ne zna da ta knjiga postoji?

Grohotan smeh publike odjekuje u studiju poput unapred snimljenih salvi smeha svojedobno ubacivanih u sitkome.

Umesto da odgovori, Vilijam samo slegne ramenima, stavljajući jasno do znanja da neće kazati ništa više.

– Da se vratimo na tvoj poslednji roman. – Voditelj drži knjigu obema šakama. – Teži je od ćurke za Dan zahvalnosti, je li? – Vilijam se nasmeje a Džimi ga otvara kako bi ga prelistao. – Gotovo devetsto strana... Reklo bi se da si imao mnogo toga da ispričaš.

Opet stavlja knjigu na sto. Pruži desnu ruku i iznova potapše gosta po ruci. Njihovo drugarstvo se prenosi na ekran.

– Da. – Vilijamu je jasno šta će odgovoriti. – To je završetak sage i proteklo je pet godina; trebalo je mnogo toga objasniti o životima glavnih junaka. U ovoj knjizi ćemo ih videti mnogo odraslije. Rijanon i družina će proživeti kraj pustolovine i shvatiće kakvu žrtvu podrazumeva svaka doneta odluka. Tu ima novih interesovanja i likova, gubitaka, bitaka, osećanja i... valjda ne bi trebalo da ispričam ništa više.

Pisac posmatra svoje najnovije delo i zadovoljno se smeška. Vidi se da je ponosan onim što je postigao. Podjednako je očigledno da je Džimi oduševljen knjigom, zato što šifrovano pominje koji mu je omiljeni trenutak.

– Deo u oazi je fenomenalan... Nisam mogao da prestanem da čitam. I neću ništa više reći jer će me posle grditi ako preteram sa spojlerima. Knjiga je postala hit i siguran sam da će to postati i sve naredne knjige. A sad, za kraj, malo ćemo se poigrati s tobom. – Ukazuje se voditeljev đavolski osmeh. – Sakupili smo nekoliko kritika tvog romana i pročit ćemo ti one koje su nam se učinile najduhovitije. Možeš da odgovoriš ako hoćeš.

Anderson se na nekoliko časaka zamisli, ali ne preostaje mu ništa drugo do da odgovori jednim škrtim „važi“.

Džimi izvlači iz koverta mali svežanj kartica i unapred se smeje kad vidi šta piše na prvoj. Pročisti grlo i uzme da čita:

„Kamo sreće da Rijanon upražnjava sa mnom oralni seks, ali ne... Ispala mi je knjiga iz ruku zato što sam čitao kasno u noć. Nisam bio u stanju da prestanem dok je nisam pročitao do kraja. Šta ću sad sa svojim životom?“

Publika se smeje a Vilijam odgovara suptilnim osmehom. Posle nekoliko sekundi Džimi čita sledeću:

„Imam želju da me Roshult otme. Taj loši momak je pravi slatkiš. Varnice između njega i Rijanon su tako vrele da su mi se, dok sam čitala, čak i naočare zamaglile. Vile, kad ćeš napisati drugi kraj u kome će njih dvoje biti zajedno?“

Pisac iznenađeno trepće.

– Pa, raduje me što vam se toliko dopao Roshult, veoma je harizmatičan, ali on i Rijanon nikad ne bi na kraju bili zajedno – izgovori mršteći se.

– Oh, evo dve zanimljive – nastavlja Džimi. – „Znate li onu 'Nije do tebe, do mene je'? E pa, s ovom knjigom je obrnuto. Nije do mene, nego do knjige, a ona je užasna.“

Vilijam prevrne očima i ispusti uzdah. Na tu reakciju, voditelj produžava dalje:

„Ovu knjigu sam otpatio ćutke, kao šuljeve.“

Prisutni se smeju na sav glas a pisac diže obrve.

– Ohoho... – To je sve što odgovara. – To je nešto najlepše što mi je iko ikad rekao! Hvala!

Džimi uzima drugu karticu.

– Da vidimo sledeću. Ona je u vezi s ljubavnim delom romana – obavesti ga smejući se pa nastavi da čita: „Anderson poseduje sposobnost za pisanje ljubavne priče koliko i sasušeni celer.“

– Bar je rekao celer, a ne korijander... To bi bogami bilo uvredljivo. – Prećutna poruga se odražava u tonu Vilijamovog odgovora.

– Baš tako. – Voditelj mu daje za pravo gadljivom grimasom. – Sledeća je da umreš od smeha. – Zastaje kako bi bacio pogled na Vilijama. – „Postoji samo jedna stvar gora od čitanja seksualnih scena u ovoj knjizi, a to je... slušati ih u audio-knjizi. Trčite da je kupite!“

– Hvala što ste mi dvaput platili za knjigu. – Vilijam diže palac i pokazuje ga kameri. Glas mu postaje jedak.

– „Ako imaš makar trunku zdravog razuma, zamrzećeš je“ – i dalje čita Džimi. – „Glavni junak kao da je pobegao iz *Porodice Kremenko*. Knjiga zaudara na užeglo...“

Ne stiže da dovrši rečenicu jer Vilijam uzima knjigu sa stola, prinosi je nosu i duboko udahne, pa odvali:

– Meni miriše na uspeh i na prvo mesto na listi najprodavanijih knjiga *Njujork tajmsa*.

Pisac pravi nadmen izraz lica. Zna da mu je odgovor bio vi-spren. Gledaoci se smeju, ali on ostaje ravnodušan. Reklo bi se, što se publika više cepa od smeha, on je sve ozbiljniji.

– Ova je fenomenalna... – Džimi suspreže smeh, predviđajući da će odgovor koji će uslediti biti grub. – „Više sam se uzbudio čitajući uputstvo za montiranje rerne nego sočne scene iz ove knjige.“

Vilijam prezrivo frkne i slegne ramenima.

– Šta da odgovorim na to? – Posprdna boja glasa propraća njegov nadmoćni izraz. – Ne umeju svi da uživaju u dobroj knjizi, mnogima je dosadno ako nema ilustracija.

– Auh! – Voditelj glumi da ima bolnu grimasu na licu pa čita još jednu kritiku. – Ova je poslednja: „Primećuje se da je ovo napisao muškarac koji nema pojma šta je ljubav. Srce mu je sigurno ledenije nego u Belih hodača.“

Što voditelj duže čita, to je razjareni plamen u Vilijamovom pogledu sve žešći. I dok smeh publike dostiže krešendo, osmeh na njegovom licu se gasi dok ne nestane.

– Da ja šta? – Obema šakama se pljesne po nogama. – Iznenaduje me koliko ima glupaka koji misle da znaju šta je ljubav a ovakvim zapažanjima pokazuju da oni nemaju pojma. – Ironičan osmeh briše svaki trag simpatije na njegovom licu i počinje da govori ogorčeno: – Nisu napisali ni dve sastavljene rečenice u životu a misle da znaju više od proslavljenog pisca. Siguran sam da ću svojim sledećim romanom začepiti mnoga usta. – Odmahne glavom i pucne jezikom. – Štaviše, želim da svi znaju da će se moja sledeća knjiga naći na prvom mestu ljubavnih romana. Možda će čak... – Stisne usne i odlučno usklikne: – Ne možda, uveravam vas da će moja sledeća knjiga nadmašiti sve što je napisala Danijela Stil!

U studiju nastane tajac. Čak i Džimija kao da su iznenadile te izjave.

– Hajde, Vile, ne shvataj to ozbiljno – izgovara pomirljivim tonom i spušta kartice na sto. – To su samo mišljenja. Veoma duhovita, moram da dodam, ali na kraju krajeva samo mišljenja. Osim toga, svi znamo da niko ne može da nadmaši zlatni tro-ugao ljubavnog romana koji tvore Danijela Stil, Nora Roberts i Nikolas Sparks.

Anderson iznervirano frkne.

Najednom, atmosfera kao da se ohladila. Više nema ni traga od dobrih vibracija. Voditelj odmah menja temu. Ne sme da dozvoli da se atmosfera pokvari i da gledaocima postane dosadno pa da promene kanal. Postavlja Vilu još dva pitanja o knjizi i poželi mu mnogo sreće, oprostí se od njega i ustupi mesto reklamama.

PRIPRAVNICA (im.): Osoba koja stiče iskustvo tako što joj uvaljuju koske.

– Jao, bože! Taj tip je kreten! – uzviknula sam pokazujući na televizor.

– Da znaš da jeste – odvrtila je Suzu.

– Ne mogu da poverujem da je rekao da će njegova knjiga nadmašiti romane Danijele Stil! – Odmahnula sam glavom i frknula. – Šta li on umišlja?

– Psst! – Grejs je pojačala ton na televizoru baš kad je Džimi poželeo Vilijamu mnogo sreće s novim romanom i ustupio mesto reklamama.

Zurile smo u ekran dok pisac nije izašao iz studija. Grejs je onda isključila televizor.

Naslonila sam dlanove na itison na podu naše dnevne sobe i okrenula se ulevo da proverim da li se na licima mojih cimerki ogleda ista neverica kao na mom.

Suzu i Grejs su sedele na kauču, iza stočića na kome su se nalazili ostaci naše večere. Kao što je već bio običaj, svake nedelje smo naručivale nešto, a posle smo zajedno gledale televiziju.

Drugi put te večeri Grejs je lupnula po našem veoma neudobnom kauču kako bi mi pokazala da sednem pored nje, a ja sam na

to još jednom odgovorila blago odmahujući glavom. Radije sam ostala na podu, odakle sam imala povlašćen pristup makijima od lososa s avokadom.

– Društvene mreže su se usijale – izjavila je Suzu klizeći palcem po ekranu svog telefona. – Ljudi već govore da nemaju nameru da kupe njegovu novu knjigu.

– Ne čudi me – odgovorila sam. – Napravio je od čitalaca idiote kad je rekao: „Ne umeju svi da uživaju u dobroj knjizi.“ – Pokušala sam da oponašam Vilijamov glas, ali umesto da pogodim njegov spori i smireni naglasak, oglasila sam se prodornim tonom koji nimalo nije ličio na njegov. Bila sam previše ogorčena pa sam mlela kao navijena.

Grejs se zakikotala i kazala:

– Te reči su uistinu bile prilično snobovske, ali bilo je zabavno gledati kako se sam-samcijat ljuti dok nije eksplodirao.

– Od one scene kad je mirisao knjigu, odlepio je, zar ne? – Suzu je odvojila pogled od mobilnog uzdržavajući se da se ne nasmeje. Meni se omakao grohotan smeh. Bila sam sigurna da će se taj trenutak pretvoriti u mim. – Majko moja, drami više nego Grejs.

Naša prijateljica je dohvatila ružičasto jastuče pored sebe i udarila njime Suzu.

– Štos je u tome što taj lik misli da je genije pošto mu se godinama ulaguju... – objasnila sam.

– Pa, donekle jeste genije – prekinula me je Suzu saginjući se da dohvati gjozu od piletine. – Dva meseca putuje po svetu a već ima novu knjigu pod miškom. Koliko ljudi to može?

Stavila je gjozu u usta i uperila štapiće u mene tražeći odgovor.

– Knjigu koju niko neće hteti da kupi – podsetila sam je.

– Rejčel, jedno ne umanjuje drugo – pojasnila je Grejs. – Slatkem se s tobom da je delovao kao petogodišnje dete u napadu besa, ali moraš priznati da su neki njegovi odgovori bili vispreni. I da smo se, zahvaljujući njemu, slatko ismejale. – Složila sam se, to je bila istina. Valjale smo se od smeha. – Uz to, u tu vrstu emisija ne zovu svakoga.

Čuvši to poslednje, frknula sam.

Tačno je da pisci retko gostuju u kasnim televizijskim emisijama. Ti termini su rezervisani za glumce i pevače, ali ja sam imala svoju teoriju i podelila sam je s prijateljicama.

– Pozvali su ga zato što je mlad i lep.

– I zato što je talentovan – dodala je Grejs.

– I uspešan – precizirala je Suzu. – Svi ga vole. Zato je jedan od najprodavanijih pisaca.

– Neki pisci prodaju više knjiga od njega, a ne pojavljuju se na televiziji. – Odmahnula sam glavom. – Verujte mi: da taj čovek nije takva slika i prilika zgodnog i uspešnog muškarca, ne bi sedeo u toj fotelji.

– Ti si još uvek kivna na njega zbog onog potpisivanja knjiga. – Trebalo je da pretpostavim da će Grejs potegnuti tu temu. Obožavala je da me podseti na jednu od najsramnijih epizoda u mom životu. – Ali ovde sve tri znamo da mu se potajno diviš i da držiš njegove knjige ispod kreveta.

– Kao prvo: ne držim njegove knjige ispod kreveta, držim ih na polici – odgovorila sam. – I kao drugo: kako da se divim liku koji je propustio priliku da reklamira svoj rad pred milionima gledalaca zbog svog ega?

– Sigurno držiš njegovu autorsku fotografiju u ormanu – Suzu se pridružila podstreku da se smeju na moj račun.

– Jeste, držim je štampanu u veličini postera – odvrtila sam ironično, i nehotice se nasmejala, kao i one. – A sad, možemo li da se vratimo na ono što nas uistinu zanima? – upitala sam uozbiljivši se. – Taj lik je izjavio da će njegova knjiga nadmašiti ostvarenja Danijele Stil.

Nekoliko sekundi smo ćutale.

– Znaš šta to znači, je li? – Grejs je pogledala samo mene.

– Da. – Naravno da sam znala.

– Znači da nam se crno piše i da će sutra biti najgori ponedeljak u celom našem životu – prorekla je Grejs.

Ja sam samo progutala još jedno parče sušija a da ga maltene nisam ni sažvakala.

– Problem ima Dejvid. Ne vas dve – rekla je Suzu.

– Lako je to reći kad ti je šefica anđeo sišao s neba! – uzviknula je Grejs.

Sve tri smo radile u *Evermor pablišersu*, jednoj od najvećih izdavačkih kuća u Sjedinjenim Državama. Suzu je bila književna agentkinja u Odeljenju za autorska prava, a Mindi, njena šefica, bila je nešto najbolje što se moglo zamisliti u životu.

Grejs i ja smo radile u uredništvu i nismo bile takve sreće s našim pretpostavljenim.

– Ja vas samo podsećam da je problem oko Vilijamove izjave njegov, i u svakom slučaju Dejvidov, jer mu je urednik – dodala je Suzu odlučno.

Da.

Naš šef je urednik Vilijama Andersona, pisca koji je upravo napravio od sebe budalu u direktnom prenosu.

– Svi Dejvidovi problemi naposljetku se prenesu i na nas – dočekala sam malodušno.

– Nemoj sad ti da brineš zbog toga. Vilijam je vanserijski pisac – objasnila je Grejs. – Pretpostavljam da će Dejvid lično srediti taj fijasko. A ako i tebe upletu, još ti može dobro doći da dobiješ unapređenje.

To je bilo tačno.

Za razliku od Grejs, koja je pre nekoliko godina postala starija urednica, ja sam još uvek bila pomoćna urednica.

Bila sam svesna da mi za taj korak preostaje da bar još godinu dana budem pomoćnica. Ali to me nije sprečilo da u prošli petak pošaljem Dejvidu kandidaturu za mesto koje će se uprazniti za tri meseca.

– Nije da hoću da vam stavljam so na ranu, ali sutra je Plavi ponedeljak – obavestila nas je Suzu. – Jedino to je trend na mrežama pored Vilijamove govornarije, a ona je, uzgred budi rečeno, već postala viralna. Ima je svuda. – Okrenula je mobilni i pokazala nam piščev mem koji nam je izmamio grohotan smeh.

Veče je proteklo s ostacima japanske hrane a nas tri smo čitale komentare na *Tviteru* dok nas nije zboleo stomak od silnog smejanja.

Komešanje i napetost su lebdeli i mešali se u vazduhu. Veliki šefovi su bili na „vanrednom sastanku“ kako bi procenili štetu koju Vilijamove izjave mogu naneti izdavačkoj kući. Grejs, Suzu i ja smo saznale za to čekajući u redu u *Starbaksu* zahvaljujući poruci koju je Džared – momak koji je radio u marketingu – poslao Suzu.

Ja sam već znala da će taj ponedeljak biti uzbudljiv i obradovala sam se što sam učinila jedino što se moglo da se prebrodi jedan takav dan: obukla sam novu odeću kako bih se osećala lepom, i dodala još sirupa u kafu.

Grejs i ja smo se oprostile od naše prijateljice po izlasku iz lifta na dvadeset trećem spratu uz obećanje da ćemo se ponovo naći u kuhinji. Odeljenje za autorska prava, gde je radila Suzu, nalazilo se sprat iznad. Čim smo otvorile vrata, dočekali su nas usplahiren osmeh i pozdrav „dobro jutro, devojke“ Alana, recepcionera. Iza pulta je džinovskim slovima pisalo: *EVERMOR PABLIŠERS*. Kad se zaobiđe plakat u 3D, tu su stajale najprodavanije knjige izdavačke kuće, a među njima kompletna Vilijamova saga, kao i nekoliko ljubavnih romana na kojima sam radila prošle godine.

Iznenadile smo se videvši da je ceo tim za marketing već na svom mestu. Grejs i ja smo ih pozdravile i krenule ka stolu koji smo delile u dnu prostorije. Kancelarija je bila prozračna, s belim zidovima i stolovima i velikim prozorima.

Kao i uvek, stigle smo prve iz našeg tima. Ponedeljkom smo obično dolazile trideset minuta ranije kako bismo doručkovale na miru pre početka radnog dana. Jedna od dobrih stvari američke „kulture preduzeća“ bila je ta što je kuhinja svakog jutra bila prepuna voća, keksa, žitarica, aromatizovane vode i sokova. Jedino što se moglo poboljšati kod doručka bila je kafa. Niko nije pio kafu iz automata, jer je iz njega izlazila prljava voda koja je tako zaudarala da su se ljudi šalili kako dolazi pravo iz ve-cea.

Spustila sam tašnu na stolicu, kafu na sto i okačila mokru kapu i kaput na čiviluk. Povrh dobovanja kišnih kapi čulo se kako

se kolege iz marketinga sašaptavaju. Izvukla sam laptop, notes i svesku iz tašne, i stavila sve na sto čekajući da Grejs učini isto sa svojim stvarima.

Posle nekoliko trenutaka našle smo se sa Suzu u kuhinji. Dohvatila sam keks sa čokoladnim mrvicama iz korpe na radnoj površini kuhinjskog ormarića i spustila ga na ostrvo od zelenog mermera, kraj mog poslovnog telefona.

– Džared mi je rekao da veliki šefovi sastanče dva sata. – Iako smo bile same, Suzu nam je to poverila šapatom. – Ljudi iz marketinga i veza sa javnošću sinoć su dobili mejl i morali su da danas dođu u sedam. Sva je prilika, čim se završi ovaj sastanak, održaće još jedan da bi proučili kako da se suoče sa ovim fijaskom i poprave Vilijamov imidž.

Grejs je bila u pravu.

Dan će trajati kao čitava večnost a loša atmosfera će carevati ovog ponedeljka.

Skrenula sam pogled i uzdahnula, pa otpila gutljaj karamel makijata. Dobro sam postupila odabравši kafu prepunu šlaga i karamela.

– Mislite li da će se Dejvid na sastanku kupati u znoju? – upitala je Grejs tiho.

– Da – promrmljala sam u odgovor.

– S druge strane, on to zaslužuje. Mada ovoga puta nije on kriv, to ne znači da... – Suzu je prekinuo moj mobilni, koji je zasvetleo zbog dolazećeg poziva.

Stomak mi se neprijatno zgrčio.

Zašto me šef zove ako je na sastanku?

– Dobro jutro, Dejvide. – Čim sam odgovorila, pogledi mojih drugarica su se usredsredili na mene.

– Rejčel. U moju kancelariju. Iz ovih stopa. – Tako je glasio čitav njegov odgovor karakterističnim, zapovednim glasom.

Nije mi dao vremena ni da kažem „Odmah dolazim“, nego je prekinuo vezu.

Stavila sam mobilni u džep sakoa boje roze žvake, i kad sam digla glavu da pogledam drugarice, izustila sam samo:

– Poželite mi sreću.

Smesta sam izašla iz kuhinje.

Prošla sam pored svog stola da uzmem laptop i zaputila se u Dejvidovu kancelariju. Nisam protrčala kroz kancelariju zbog kloparanja svojih cipela, ali hodala sam najbrže što sam mogla.

Stigavši do njegovih vrata, udahnula sam.

Dvaput.

Želela sam da mi se disanje stiša pre nego što se sretнем s njim licem u lice. Pokucala sam i otvorila vrata čim sam čula da me poziva da uđem.

Moj šef je sedeo za stolom. Delovao je ozbiljnije nego inače.

– Dobro jutro, Dejvide.

Rukom mi je pokazao da sednem na jednu od slobodnih stolica naspram njegove. I sela sam, nakon što sam spustila kafu i laptop na njegov sto.

Ako postoji reč koja bi mogla da opiše njegovu kancelariju, onda je to „bezlična“. Oblačnim danima poput tog, beli zidovi su delovali još hladnije i praznije. Nije bilo ni jednog jedinog ukrasnog predmeta. Najupadljiviji je bio veliki prozor iza Dejvida koji je pokazivao niz nebodera od kojih se sastojao Menhett ispod tamnog mora oblaka. Vreme se svojski potrudilo na Plavi ponedeljak i poklonilo nam snažno nevreme.

– Upravo sam izašao s vanrednog sastanka. – To je bilo „dobro jutro“ koje mi je oporim glasom pozeleo šef. – Pretpostavljam da si, kao i ostali iz preduzeća, sinoć gledala šou Džimija Falona. – Samo sam klimnula glavom u odgovor a on je prešao pravo na stvar. – Ishod sastanka je da ćeš mi biti pomoćnica kod Vilijamove nove knjige.

„Molim te, bože, neka ovo bude šala.“

– Kako? – upitala sam nadajući se da sam loše razumela.

Da mu opet budem pomoćnica, sad kad sama vodim neke projekte, značilo je da se ja upinjem iz petnih žila a da on pobira sve zasluge.

– Tražila si veću odgovornost, i zato ćeš od danas preuzeti na sebe da uređuješ ljubavni deo njegovog romana. Posle Vilove

grube greške, ta knjiga mora da bude savršena. Ne znam shvataš li svu težinu problema – dodao je oporo. Naravno da sam shvatala, praktično je nazvao sve čitaoce glupima na državnoj televiziji. – Ljudi su pobesneli i niko neće hteti da plati za njegovu knjigu. Ako se izgubi poverenje u njega kao pisca, to bi značilo milionske gubitke za izdavačku kuću. A verujem da nema potrebe da ti objašnjavam da je on jedan od najprodavanijih pisaca.

– Znam.

Bilo je i više nego očigledno. Njegovo lice se pojavljivalo svuda: na baneru veb-sajta izdavačke kuće, na izlogu knjižare na uglu pa čak i u metrou.

Tih nekoliko sekundi dok smo ćutali, setila sam se jednog od najsrमतnijih trenutaka u svom poslovnom životu koji se odigrao pre nekoliko meseci. Pošto sam pročitala rukopis *Zaveštanja zvezda*, Vilijamove poslednje knjige, predložila sam Dejvidu da prođemo kroz ljubavni deo, budući da sadrži dosta slabih mesta. Šefov odgovor je bio kategoričan i žestok: „Znaš li ti ko je Vilijam Anderson? Taj pisac ne dozvoljava da mu ispravimo nijedan zarez. Kako možeš i da pomisliš da bi prihvatio ispravke kod ljubavne radnje? A pogotovo što dolaze od nekog tako neiskusnog.“ Htela sam da mu odgovorim, ali me je prekinuo pokretom ruke pre nego što sam stigla da mu objasnim poboljšanja za koja sam verovala da su potrebna.

I jedino o tome sam bila u stanju da razmišljam u tom trenutku. Ako prihvatim da mu budem pomoćnica, uslediće meseci ispunjeni glavoboljama. Raditi s Vilijamom bilo bi kao udarati glavom o zid. Nikad ne bi prihvatio moje ispravke. A ako bi se kojim slučajem nebeska tela poravnala a ja uspela da me poslušaa, postojala je mogućnost da moj šef opet odnese zasluge, mada nije delovalo da mi Dejvid daje izbora.

Zacelo je shvatio u kom pravcu se kreću moje misli, i prenuo me je govoreći:

– Znam da je to težak zadatak, ali pomislio sam na tebe zato što si u prošlom tromesečju ispoljila dobre rezultate s ljubavnim romanima.

Shvatila bih te reči kao kompliment da ih nije pokvario dodajući:
– Ja nemam blage predstave, osećanja su nešto za žene, tako da ćeš ti morati da se pozabaviš time. – Prezrivo je odmahnuo rukom, kao da želi da pobjegne od svega u vezi s tom temom.

Zgranuto sam zanemela. Neverovatno je da u dvadeset prvom veku postoje ljudi s takvim duhovnim ustrojstvom.

– I, molim te, nemoj to shvatati kao nazadovanje, nego kao priliku da se istakneš.

„Molim?“

– Još nisam odgovorio na mejl koji si mi poslala u petak. Zainteresovana si da dobiješ Elizabetino upražnjeno mesto, zar ne? – Pogled mu je otvrdnuo a ja sam potvrdila. – Oboje znamo da imaš premalo iskustva da bi postala starija urednica, ali ako mi dokažeš da ovaj projekat nije preveliki zalogaj za tebe, garantujem ti da će to radno mesto biti tvoje. Uz to, pošto imam poverenja da ćeš obaviti dobar posao, lično ću se postarati da predložim Lindi na sastanku danas po podne da otpočnemo proceduru za tvoju zelenu kartu.

Digla sam obrve iznenađeno. A to je bila teška greška, jer je Dejvid opazio da mi se oči pretvaraju u zlatne zvezde. Uzbudjenje mi se ukazalo na licu kao da sam dobila milion dolara u *Beladu* u Las Vegasu.

Šef ne samo da mi nudi posao iz snova nego mi pruža na tacni... stalni boravak u Sjedinjenim Državama!

Otkako sam došla ovamo pre četiri godine sa studentskom vizom, i kasnije, kad sam prešla na vizu za specijalizovana zanimanja, moj boravak je uvek bio povezan s vizom, a ona s mojim poslom. A to je značilo, ako ostanem bez posla, da bih morala da se vratim u Španiju... Izuzev ako dobijem zelenu kartu.

Proces dobijanja stalnog boravka mogao je da potraje dve godine. Moja radna viza je bila na tri, a već sam potrošila jednu. Tako da, na duži rok, ili će mi obnoviti vizu na još tri godine i preći ću dozvoljenu granicu ili će mi firma sponzorirati zahtev za zelenu kartu.

Prvi put kad sam čula za to „sponzorisanje viza“, setila sam se sponzora iz *Igara gladi*. S obzirom na okolnost koju ću morati da

proživim, moglo bi se reći da sam se pomalo osećala kao Ketnis pred kapijama arene, mada će moja borba za preživljavanje biti protiv pisca čija sujeta je velika poput ledenog brega o koji se razbio *Titanik*.

Biće teško boriti se protiv Vilijama, ali nisam nameravala da propustim takvu šansu.

Radila sam veoma naporno da bih došla dovde i neću dopustiti da me lik kome je glava u oblacima omete da postignem svoj cilj.

Odradiću dobar posao, spasiću knjigu, Dejvid i Linda će biti ponosni, dobiću radno mesto i zelenu kartu, i čiča-miča gotova priča.

– Poznato ti je da smo s Vilijamom obično u vezi mejlom – nastavio je moj šef. – Uvek ide da piše u Karmel na Moru, tako da nećeš morati mnogo da se natežeš s njim lično – govorio je kucajući na laptopu. – Nedavno sam mu poslao mejl da bih mu objasnio situaciju. Poslaću mu još jedan i dodaću te u primaocje kopije kako biste odsad pa nadalje radili zajedno. Mogu da računam na tebe, je li, Rejčel?

Odlučno sam potvrdila i naterala sebe da mi krajevi usana ostanu na svom mestu. Već sam ispoljila previše znakova da me neizmerno raduje ponuda za boravak i mesto urednika. Ako pokažem još naznaka, Dejvid će mi uvaliti još koski.

– Znao sam da si pametna curica – dodao je uobičajeno snishodljivo. Uzeo je slušalicu i pozvao ličnu asistentkinju: – Ava, pozovi Kadrovsko i zatraži da povuku ponudu za urednika veb-sajta zato što – zastao je i pogledao me iznad stakala naočara – zasad nema potrebe da popunjavamo to prazno mesto.

„Zasad?“

Jedna reč i prećutna opomena.

Pre nego što sam stigla da dodam išta više, vrata kancelarije su se naglo otvorila i propustila muškarca natmurenog lica.

Dabome.

Vilijam Anderson je od onih što ulaze bez kucanja, kao da je kod svoje kuće.

– Dejvide! U vražju mater, kakav je ovo mejl gde...? – Zaćutao je videvši da moj šef nije sam.

Kao da ga je iznenadilo moje prisustvo.

I mene je njegovo. Nisam očekivala da ću videti njega lično. Piscu kao on su koristili sale za sastanke na poslednjem spratu kad god su dolazili u izdavačku kuću, i nikad se nisu susretali s nekim. To je bila jedna od povlastica koje ti donosi status „slavne ličnosti“.

– Dobro jutro, Vilijame. – Dejvid je ustao a i ja za njim. Neverovatno s kakvom brzinom je moj šef zamenjivao grubost u glasu srdačnošću, zavisno od toga ko je stajao pred njim. – Ovo je Rejčel Garsija, tvoja nova pomoćna urednica – istakao je pokazujući na mene.

„Ti si ta. Upravo su ti uvalili vruć krompir!“

– Dobro jutro, gospodine Andersone. – Prišla sam i pružila mu ruku.

On je sklonio pogled s lica mog šefa i upravio ga na mene. Očima je prešao od korena moje kose do cipela iz *Zare*, zaustavivši se na privesku u obliku srca. Skenirao me je tako brzo da nisam shvatila da li sam to izmislila.

Načas je osmotrio moj rašireni dlan i duboko udahnuo.

„Da li se zaista predomišlja hoće li da mi pruži ruku?“

Tih nekoliko sekundi koliko mu je trebalo da priđe i ruku je se sa mnom učinilo mi se beskrajno dugo. Koža mu je bila mekana a prsti dugački.

– Dobro jutro, gospođice Garsija – odvratio je kroz zube. Kao da je jedva naterao sebe da govori smireno.

Pošto mi je pustio ruku, obratio se mom šefu.

– Dejvide, ne shvatam čemu mejl koji si mi poslao. Ja radim sam. Ti to znaš.

Glas mu je zvučao još hrapavije nego na televiziji. A od njegovog smirenog govora, tipičnog za Kaliforniju, podišli su me žmarci. Iako se ispod tog spokoja zapažao prilično neprijatan ton.

– Vile, hajde, sedi. – Dejvid je pokazao na slobodnu stolicu. – Baš sam ispričao Rejčel kako ćemo odsad raditi.

Vilijam je prešao rukom preko lica i tada sam primetila kapi kiše na njegovom čelu i sakou bež boje. Istom šakom je prešao po tkanini da je obriše, bezuspešno.

Moj šef mu je pružio maramicu. Vilijam se pomerio napred uz uzdah i uzeo je bez ustručavanja. Obrisao je lice, koliko je mogao, zguzvao hartiju i bacio je u korpu za otpatke.

Uživo je bio viši nego što je izgledao na ekranu. Reklo bi se oko metar i devedeset. Ja imam metar i sedamdeset dva, i mada sam nosila štikle, bio je znatno viši od mene.

– Sedite, molim vas – zatražio je Dejvid.

Ja sam poslušala, a Vilijam se vratio natrag da zatvori vrata. Osetila sam nalet vazduha kad je skinuo sako i okačio ga na naslon stolice. Potom ju je povukao, uz škripu, pored moje. Seo je i najpre je frknuo. Pogledala sam ga i videla da su mu oči uprte u moju čašu iz *Starbaksa*.

– Tipično – promrsio je gotovo nečujno. Odmahnuo je glavom i tiho se zakikotao u neverici.

Krv mi se zaledila u venama.

„Da li on to meni prebacuje što pijem kafu iz *Starbaksa*?“

Ali nisam imala vremena da razmislim o odgovoru zato što je moj šef počeo da mu objašnjava ono što je pre nekoliko časaka ispričao meni, izostavljajući pojedinost da ću ja srediti problem u zamenu za unapređenje. Dok je govorio, primorala sam sebe da ne odvajam oči od njegovih naočara za vid. Zanimljivo je odabrao reči koje mu je izgovorio o meni, budući da je postigao da otrovna jabuka liči na pregršt jagoda prelevenih čokoladom koje nije moguće odbiti.

Kad je Dejvid začutao, u kancelariji je tačno tri sekunde vladala tišina. Znam jer sam ih izbrojala. Kao što sam izbrojala i svako Vilijamovo frktanje otkako je ušao, a taj broj je iznosio trinaest.

– Odgovor je ne – samouvereno je izjavio muškarac levo od mene. – Nije mi potrebna ničija pomoć.

Donekle sam mogla da ga razumem. Požnjeo je uspeh u ranoj mladosti i bio je naviknut na laskanja i da radi po svom. Nesumnjivo, slava mu je udarila u glavu. Već sam to podozrevala, a njegovo sinoćno ponašanje u emisiji i nepopustljiv ton od maločas to su i dokazali.

Bila sam umorna od toga da mi se ljudi obraćaju takvim tonom, da me nazivaju „curica“, kao i da moram da se ugrizem za jezik da bih zadržala svoje radno mesto. Kao dvadesetšestogodišnja žena koja radi tri godine u oblasti uredništva, bila sam savršeno sposobna za posao i zasluživala sam isto poštovanje kao ostali. Pa ipak, još uvek su se neki ljudi – kad kažem ljudi, tu mislim na kolege s posla starije od mene i na još neke pisce – ponašali prema meni kao da sam detence. U tom trenutku mi nije bilo jasno da li to potcenjivačko ponašanje ima veze s tim što sam žensko, što sam mlada ili i s jednim i drugim.

„Drži jezik za zubima, u igri je tvoja zelena karta“, podsetila sam sebe.

– Vile... – zaustio je Dejvid.

– Nije mi potrebna pomoć jedne pripravnice, Dejvide.

Ukočila sam se na stolici.

Htela sam da poslušam glasić koji je tražio od mene da ne odgovorim, ali zaposela me je neka nevidljiva sila.

– Nisam pripravnica. Urednica sam – ispravila sam ga odlučno.

I mada sam umirala od želje da napravim grimasu nadmoći poput njegove pre nekoliko časaka, nisam.

I nisam ga nazvala kretenom. Zasluživala sam nagradu za samokontrolu.

Vilijam je iskrivio vrat prema meni gotovo kao u usporenom filmu. Usne su mu se zategle u tanku crtu a izraz lica kao da je govorio: „Kako se, kog đavola, usuđuješ da mi odgovoriš?“

Ne znam da li zbog njegove blizine ili adrenalina koji je još strujao mojim telom, kad su mu se oči susrele s mojima, nisam bila u stanju da odvratim pogled.

I tada sam primetila dve stvari.

Podočnjaci su mu bili vidljiviji nego sinoć, verovatno zbog odsustva šminke.

Boja njegovih očiju bila je još nešto što se nije uočavalo na ekranu, i nesumnjivo, fotografije koje sam videla nisu bile fer prema njemu. Oči su mu bile između zelene i plave boje, s tom

osobenošću da je postojala delimična razlika u boji i gotovo trećina desne dužice bila je smeđa. To otkriće me je donekle zaprepastilo.

Zaškiljio je i uputio mi jednak pogled, pa se okrenuo prema mom šefu reagujući u potpunosti kao da ja ne postojim.

– Dejvide, ne znam kakva je ovo šala, ali ne računaj na mene.

– Ustao je i obukao sako. – Treba da napišem knjigu i neću da gubim vreme s dadiljom koja mi nije potrebna.

Stegnula sam desnu pesnicu ispod stola.

Šefov pogled mi je jasno stavio do znanja da će mi biti pametnije da ćutim ako hoću da dobijem ono što mi je obećao.

– Vidi, Vile, biću iskren prema tebi – počeo je. – Doveo si izdavačku kuću u veliku nepriliku kad si pred svima najavio da ćeš napisati roman bolji od svih romana Danijele Stil. – Naježila sam se od pretećeg tona skrivenog iza pomirljivog lica. – Jutros sam morao da pozovem njenog agenta i da se izvinjavam u tvoje ime kako niko ne bi dolio još ulja na vatru.

– Šta si uradio? – Preneraženi Vilijam je opet seo.

„Jadničak. Navikao je da ga tetoše i ne zna da u stvarnom svetu postoji nešto što se zove 'zamoliti za izvinjenje'.“

– Tvoja izjava nam je stvorila veliki pritisak i nalazimo se na nišanu medija. Mislim da nisi svestan koliko štetu si naneo primedbom o čitaocima... To je ogroman požar a mi treba da ga ugasimo... Ljudi su gnevni... I zato, molim te, sarađuj. Rejčel je – pokazao je rukom prema meni – izuzetno profesionalna i shvata interese firme, i ona će postići najviše što se može s tvojim sledećim romanom.

Krajičkom oka sam opazila kako Vilijam trlja lice.

– Siguran sam da ćete se odlično sporazumeti i da ćete zajedno uspeti da napravite sjajnu knjigu koja će završiti na vrhu liste najprodavanijih, kao što si sinoć obećao – završio je Dejvid tonom koji je jasno stavljao do znanja da ne možemo da biramo.

Kraj mene je Vilijam frktao i to je trajalo beskrajno dugo.

„I s ovim se broj ozlojeđenih zvukova penje na četrnaest“, podsmehnula sam se u sebi.

– Znao sam da ćeš imati razumevanja – izjavio je Dejvid.

– Čini se da nemam izbora.

– Pošalji Rejčel sve što imaš kad budeš mogao – zatražio je, a Vil je klimnuo glavom. – Rejčel – Dejvid je pogledao u mene – možeš da se vratiš svojim današnjim obavezama.

To što me je tako otrpavio pogodilo me je kao udarac nogom u stomak.

Ustala sam.

– Dejvide. – Dala sam znak glavom šefu i okrenula se ka Vilijamu da ga pogledam s visine. – Gospodine Andersone.

– Gospođice Garsija – odvratio je Vilijam opet klimajući glavom. – Drago mi je što smo se upoznali.

– I meni. – Uputila sam mu izveštačen osmeh a on je uzvratilo sumnjičavim pogledom, i pokupila sam svoje stvari.

Izašla sam iz kancelarije a osećanja su mi kuljala na površinu. Osećala sam se uvređeno zbog toliko toga da nisam znala ni otkuda da počnem sa spisikom. A nisam znala ni na koga sam ljuća.

Ostavila sam laptop na mesto i vratila se u kuhinju okrećući i obrćući u glavi jednu reč.

PRIPRAVNICA.

Vilijam Anderson me je prezrivo nazvao „pripravnicom“. Tonom koji je jasno stavljao do znanja da stipendisti nisu dostojni da udišu isti vazduh kao on.

„Prokleti despotski tiranine.“

Borila sam se svim snagama da dospem tu gde jesam... Da bih dopustila da se pisac uobražen kao filmska zvezda tako ponaša prema meni.

Pre tri godine sam počela da radim u izdavačkoj kući kao pripravnica i nisam se stidela toga. Pripravnici rade isto ili više nego ostali i najčešće se ni za šta ne pitaju. Ne dobijaju ni priznanja, i povrh svega zaduženi su za najmrskije poslove koje niko drugi ne želi da radi. Da ne pominjem da je u tom periodu jedan od mojih zadataka bio da Dejvidu donosim kafu.

Kad sam pre dve godine postala pomoćna urednica, stekla sam pravo da se javim za reč na sastancima odeljenja. I nadala sam se da će mi buduće unapređenje u urednicu doneti priznanje za

zasluge zbog mog posla koje je, u više prilika, Dejvid prisvojio za sebe. Poslednje knjige sam uredila sama i ispale su super, a sad, uz dramatičan obrt događaja, opet ću biti upregnuta u njegov jaram.

Život nije fer.

Kao da imam malo posla, zar sad još treba da mi misli zao-kuplja Anderson? Lik koji mi je za svega nekoliko minuta jasno stavio do znanja da je snob koji ne želi da radi sa mnom i osuđuje me što pijem kafu iz *Starbaksa*.

Ušla sam u kuhinju ne obazirući se uokolo i ispraznila čašu u sudoperi ne primećujući da su mi prijateljice i dalje na istom mestu na kom sam ih ostavila.

– Šta to radiš? – začula sam kako uznemireno pita Grejs. – Zašto bacaš šest dolara svoje omiljene kafe u đubre?

– Šta se dogodilo? – zabrinuto je upitala Suzu.

– Treba mi aperol, pivo... šta god – pojasnila sam otvarajući frižider iza sebe. Frknula sam ogorčeno videvši da su unutra samo boce sa sokovima i kombuhom.*

– Dušo, sad je pola deset ujutro. I u kancelariji smo – rekla je Grejs iza mene. – Nema alkohola.

Na sekundu sam osmotrila praznu čašu, bacila je u korpu za otpatke i odlučno prišla automatu za kafu. Pritisnula sam dugme za kapučino i nabrala nos omirisavši crnkastu tečnost koja se pušila.

– Nećeš valjda da popiješ taj otrov? – ovog puta se oglasila Suzu. – Tu kafu ne žele ni pacovi u metrou.

Otpila sam gutljaj i suzdržala se da ne povratim.

Bila je odvratna.

– Daj, hajde. – Grejs mi je uzela čašu iz ruke i bacila je u đubre. Zatim je uzela drugu šolju iz ormarića i sipala mi polovinu svog frapućina.

Prihvatila sam šolju, otpila mali gutljaj i uzdahnula.

Obožavala sam kafu iz *Starbaksa*.

To je bila činjenica.

---

* Blagi šumeći fermentisani napitak napravljen od zaslađenog crnog čaja. (Prim. prev.)